

МЦП: Ћукановић одговорност за сопствена непочинства преноси на друге

Саопштење председника државе у коме поново полемисхе са Црквом одише непримјереном нервозом и неодговорношћу изрицања јавне ријечи. Одговарамо му онако како би и њему и свима који прате ову полемику било од највеће користи. Истином.

Националистички пир почетком деведесетих у Југославији заиграли су политичари, међу којима се свакако истиче Мило Ћукановић. А све то злоупотребом родољубивих осјећаја и вјековних колективних емоција југословенских народа, а на првом мјесту српског народа као најбројнијег и најраспрострањенијег на простору бивше државе. О томе постоји обиље доказа и ријеч је о процесу ратне политике који је трајао годинама. Нема међу зрелим и пунољетним људима никога који вјерује да је Црква (или ма која друга вјерска заједница) имала битног утицаја на ратна збивања и на ратнохушкачке одлуке и команде, у односу на политичке групације чији је истакнути члан био Ћукановић. Он свакако нити је једини нити најодговорнији за ратна зла, али је ваљда једини који се без трунке савјести

пред свима нама ретроактивно премеће у Гандија а да одговорност за сопствена непочинства преноси на друге.

Колико нас сјећање служи, Ђукановић се у име Црне Горе понекоме и извињавао за почињена ратна непочинства – што нас недвосмислено утврђује у увјерењу да је он био актер свих тих зала. Али читајући његово посљедње обраћање јавности у коме зла за која се лично извињавао приписује Цркви, и у ком даје алузије на расељавање и прогнање Срба са њихових вјековних огњишта, питамо се: има ли као судионик растурања СФРЈ потребу да извињење упути српском народу коме је ДПС и његов политички врх најприје слао војнике и оружије, потом гориво и друге сировине, а онда га оставио на цједилу да сам води рат који су му они започели. Црква свој народ није напуштала ни прије ни током ни послје тога рата. Ни у Хрватској, ни у Босни ни на Косову. Али је ван сваког укуса слушати да нам лекције о одговорности за народно страдање држи онај који је саучесник започињања сва три рата, и доказани бјегунац са сва три ратишта, остављајући тамошњи народ и тамошњу Цркву на цједилу.

И просто што је побјегао, него је мучно слушати га како сада моралише на те теме.

Када јавно опоменемо Ђукановића како би било паметно да се држи својих уставних овлашћења, ми тада нити дјелујемо бесправно нити вансистемски него се придружујемо оним друштвеним снагама који су у предсједниковом посљедњем интервјуу РТЦГ препознали вишеструка прекорачења компетенција: мијешања у унутрашње ствари Цркве, притисак на тужилаштво, распиривање вјерске и међуетничке нетрпељивости... итд. Неко ко претендује да буде предсједник свих грађана и чувар демократског поретка не може себи допустити прекорачење ингеренција. Јер, такав одговара свима (па и вјерујућим грађанима), а цркве и вјерске институције само Богу и својим вјерницима. Осим наравно ако неко не чини нешто противзаконито.

А за такву противзаконитост коју Цркви приписује у својим јавним оглашавањима, г. Ђукановић би морао да потражи лијек пред судовима и пред институцијама државе, којом управља деценијама, ако за то има доказе. Међутим, он нити може да докаже своје неистине, нити је, као дугогодишњи властодржац једнопартијске власти навикао да се обраћа институцијама. Он их држи испод ауторитета сопственог култа личности. Е то је унижавање државног и националног идентитета државе Црне Горе.

Лет хеликоптера који је изнио цркву на Румију није могао одобрити војни врх

без сагласности политичког руководства Црне Горе. Нити је црквица могла бити допремљена до хеликоптерске писте без знања и подршке ондашњег МУП-а Црне Горе. Нијесмо сагласни са оцјеном о негативном карактеру тог поступка. И сад мислимо да је то било благословено дјело. Али смо сагласни да је предсједник државе дволичан када сада овако говори о том догађају.

Када је у питању хеликоптер који је омогућио устоличење Митрополита Јоаникија, он је свакако израз много већег цивилизацијског ступња развоја и свијести од запаљених гума на магистрали којима се Ђукановић игра као са угарком који је могао запалити сву Црну Гору. Божијом вољом и на сву срећу – није успио у тој замисли, и то је оно што је сачувало и образ и напредак и Цетиња и Црне Горе.

Када су у питању теме из црквене историје, збиља је свештеницима и теолозима испод части и интелектуалног нивоа распредати о тим темама са персоном која показује елементарно непознавање основних ствари. Он на тако редукован и површан однос према сопственој историји има право као Мило Ђукановић, али нема као предсједник Црне Горе. Државе која би била незамислива без Цетињске митрополије “једине преостале светосавске епископске столице која је без прекида сачувана” и која је као таква “наслједница Пећке патријаршије” како су то говорили црногорски премијери, књажеви и митрополити кроз црногорску историју.

mitropolija.com